

PÁLYÁZAT

„ *Leborulok a nemzet nagysága előtt* „

Ha ezt az idézetet hallom, azonnal bevillan Kossuth Lajos alakja: az általa vívott harc a nemzeti függetlenségért, a rendi kiváltságok felszámolásáért, s a polgári szabadságjogok biztosításáért. Ő volt a 19. századi politikai küzdelmek egyik legkiemelkedőbb személyisége, a magyar szabadságharc szellemi vezére, a későbbi Batthyány-kormány pénzügyminisztere, a Honvédelmi Bizottmány elnöke, Magyarország kormányzó-elnöke.

A megyei politikai életbe 1830-ban, a reformellenzék tagjaként kapcsolódott be. Az 1832-es pozsonyi országgyűlésre báró Vécsey Sámuel megbízásából jutott el. Ekkor szerkesztette a híres Országgyűlési Tudósításokat, melyeket annak érdekében, hogy elkerülje a cenzúrát, sokszorosított magánlevelek formájában küldött szét. Egyes leveleit azonban elfogták, őt magát pedig letartóztatták és börtönbe vetették.

A fogsága szigorúsága ellenére sem törte meg: sokat olvasott és írt, angolul tanult börtönévei alatt.

1840 májusában Deák Ferenc közbenjárásának köszönhetően amnesztiát nyert, s a Pesti Hírlap szerkesztője lett. Itt megjelenő vezércikkei sorra vették a gazdaság és társadalom legégetőbb problémáit.

Kossuth határozottan síkraszállt a hazai ipar fejlesztése mellett. Mottója: „Ipar nélkül a nemzet félkarú óriás”. Az udvar nem járult hozzá, ezért megszervezte a Védegyletet.

Az 1848. július elején megnyílt országgyűlésen már őt bízták meg a kormány politikájának képviselésével és a parlamenttel való érintkezéssel. Így hangzik szónoklatából egy töredék: „*A nemzet nem bizhatik másba, mint saját erejébe. E célból szükséges a haderőnek 200,000 főnyire emelése, ennek felfegyverzésére pedig 42 millió forint*”.

Az ellenzék vezére esküre emelt kézzel felkiáltott: "*Megadjuk!*" Példáját ezután az egész ház követte. Végül Kossuth keresztbe fonta mellén karjait, s könnyes szemekkel mélyen meghajolt a ház előtt, így fejezve be beszédét: "*Önök felállottak mint egy férfiú és én leborulok a nemzet nagysága előtt, s csak azt mondom: annyi energiát a kivitelben, mint a*

mennyi hazafiságot tapasztaltam a megajánlásban, s Magyarországot a poklok kapui sem döntik meg". Ez volt Kossuth legnagyobb szónoki sikere.

Kiemelkedő alakja hűen tükrözi akkori népünk, nemzetünk nehézségeit, problémáit. Nem futamodott meg semmi elől, nagyszerű harcos volt, szavakban és cselekedetekben egyaránt, aki a nemzet sorsa létfontosságúnak tekintette. Látszik ez abból is, ahogyan küzdött a parasztság helyzetének javításáért, kereskedelmünk fejlődéséért, nemzetünk függetlenségéért. Azt vallotta, hogy: *„én soha, de soha a magyar szent korona alatt, más nemzetet és nemzetiséget, mint a magyart elismerni nem fogok*".

Utolsó 30 évét emigrációban töltötte, de még akkor is arra törekedett, hogy kapcsolatokat építsen, ezzel segítve nemzetét az önállósághoz.

Magát magyarnak vallotta és nem fogadta el idegen nemzet uralmát. *...„ez annyit tenne, mint magamat osztrák–magyarnak vallani, ami soha életemben nem voltam, nem vagyok és soha nem is leszek semmi feltétel alatt, semmi áron*".

1889-ben elveszítette magyar állampolgárságát, melynek tudata mélyen érintette.

1894. március 20-án bekövetkezett haláláig írásai töltötték ki napjait, melynek témái a hazaszeretet, s a Habsburg-ház bírálati voltak.

Nagyszerű hazafi volt, nemzetünk hős alakja, akinek mindenki méltán ismeri a nevét. A magyar nemzet, hősiesség, hazaszeretet, küzdés szavak hallatán számomra is egy alak, egy név, egy hős jut eszembe, aki nem más, mint KOSSUTH LAJOS.